

Сусрети младих у Енглеској

Читамо родољубиве пјесме, волимо писце који пишу о својој отаџбини, и у сваком од нас пламти дух патриотизма и жеље да урадимо нешто што ће служити нама на част, а нашој земљи на добробит. Наравно, жеље су једно, а могућности друго. Ријетки су они којима се са 16 година пружи прилика да остваре тај сан. Мени се то десило, и осјећам се захвалном и посебном: захвална сам људима који су ми омогућили тако нешто, а осјећам се посебном јер сам била дио тима који је све своје снаге уложио да нашу земљу представи онако како доликује.

Наиме, ријеч је о учешћу на Првом међународном конгресу младих, који је одржан у Енглеској, од 25. марта до 4. априла. Делегације ученика и студената из цијелог свијета окупиле су се са циљем да размјене идеје, мишљења, ставове, као и да креирају резолуције које се тичу општег напретка и свјетлије будућности. Организована на међународном нивоу, ова манифестација је оправдала сва очекивања, како организатора, тако и нас, учесника.

Сваки тренутак био је детаљно испланиран и испуњен разноврсним садржајима који су сваком појединцу омогућили да, учествујући у различитим дискусијама, искаже своју ораторску и дипломатску вјештину, али и да, кроз музичке, сликарске, плесне и друге радионице, покаже своју креативност и таленте.

Шест ученика, пет гимназијалаца и један ученик туристичке школе, сада већ студент, чинили су мали амбасадорски тим, вођен стручном руком професорице енглеског језика Јадранке Морнар. Будући да је већ била у Енглеској и учествовала на сличним манифестацијама, њени савјети су нам били драгоцјени. Била је

ту, за нас, у сваком тренутку, спремна да посаветује, онако професорски, пружи подршку, родитељски, али и да се другарски насмије са нама. Дивна дама.

Ми смо своју амбасадорску функцију озбиљно схватили и потрудили смо се да укажемо цијелом свијету на све вриједности и љепоте наше земље и њених људи. Могу други да имају моћ, војне снаге, економију какву ће наша земља имати тек за ХУ година, али ми имамо нешто вриједније: историју на коју смо поносни, епске пјесме, нобеловца Ива Андрића, најљепши град на свијету – Бањалуку и, што је најважније, срдчане и топле људе, чије је срце отворено за сваког, и на чијим вратима пишу пријатне ријечи добродошлице. Међутим, мали проблем је био тај што сваки појединац баш за своју земљу мисли да је најљепша, па нам је било

помало тешко да сто осамдесет људи убиједимо да ту титулу заслужује само наша, али успјели смо.

У једном таквом окружењу, човјек, ако их је и имао, губи малограђанске предрасуде и схвата да је сваки појединац, црн или бијел, Украјинац, Србин или Јевреј, посебан и вриједан. Иако нисам присталица подјела људи по било којој основи, једну подржавам – подјелу по талентима. Морам да признам да су афрички

црнци најмузикалнији, Грци најљепши, најспецифичнији Израелци, а најтемпераментнији, највеселији и први у пјесми, игри и весељу, наравно Балканци.

Током дружења названог „Global village” учесници су добили прилику да обиђу свијет – и то не за 80 дана, већ за једно једино вече! Звучи немогуће? Вјерујте, није! Те мартовске вечери била сам на љетовању у Грчкој, славила иранску Нову годину, пила украјинско национално пиће с љутим папричицама, одлучила да ћу се удати за Руса, видјела афричке племенске ритуале, пробала норвешку чоколаду и моцарт куглице; била сам у Далмацији, јела србијанску погачу и научила македонску пјесму! Сви представници имали су простор за презентацију своје земље, гдје су могла да се нађу разна обиљежја: застава, грб, храна карактеристична за то поднебље, национална пића, проспекти са туристичким понудама, традиционалне ношње, а број питања која смо могли да поставимо о земљи, њеним становницима и љепотама био је неограничен и радо се на њих одговарало.

У току те исте вечери, уприличена је и згодна приредба, чија су главна атракција, иако смо сви учествовали приказујући понешто из прошлости своје земље кроз плес и пјесму, били афрички традиционални плесови. Сви смо остали без даха док су црнци изводили ритуални племенски плес својих предака, у којима и са маскама, уз бубњеве и пјесму, а када су завршили, салом се проломио одушевљени плесак (сјајни људи, с пуно осјећаја за ритам и сигурно звијезде вечери – прим. ау.). Док су вечери биле резервисане за интересантне, али и поучне садржаје, у току дана владала је радна

атмосфера. Првенствена идеја читаве манифестације била је окупљање ученика и студената из цијелог

што је било посебно интересно био је начин на који су се наши chair-ови, који су нас усмјеравали и

трава која просто мами, језеро са дивљим паткама и голф терени само су дио тог пејзажа који се буди с прољећем и окружује монументално здање Rodley College-а, у ком смо били смјештени.

Дани боравка су брзо, пребрзо прошли, а посљедњи дан остао је резервисан за добијање завршне оцјене: броја гласова на Парламенту младих. Свака резолуција је, након дебате, усвојена или одбачена зависно од броја гласова свих присутних чланова Конгреса. О вриједности и значају овог међународног скупа свједочи и присуство високих посматрача и амбасадора земаља учесница.

Овом манифестацијом постигнуто је много: окупљени су млади са свих континената, и на тај начин симболично је уједињена младост, креативност и потенцијал младих умова цијелог свијета с једним циљем – да свијет постане љепше, безбједније и срећније мјесто за живот. Међутим, посљедице овог конгреса су и нестајање предрасуда, упознавање других култура, ширење видика и граница толеранције, што уздиже младог човјека на један виши ниво, отвара му космополитске погледе на живот

свијета, те уједињавање снага младих умова и креативности. Наш задатак био је да, након дискусије на задату тему, поставимо проблем и укажемо на могуће солуције. Свака група састојала се од 12 чланова, различитих народности, што представља симболично уједињавање свих земаља свијета и заједнички рад на рјешавању актуелних проблема. У Енглеској је био заступљен другачији систем рада: акценат је стављен на комуникацију, тимски рад, рад у природи, као и подстицање такмичарског духа с циљем постизања бољих резултата. За тимски рад потребна је посебна атмосфера и повјерење међу члановима, те је првих неколико дана протекло у међусобном упознавању, уклапању у тим, учењу основа добре комуникације и културе тимског рада, те стварању једне компактне целине. Све то је постигнуто кроз посебно осмишљен програм у виду наизглед једноставних игара у природи, рјешавања загонетки и мистерија а ла Агата. Питате се како? Па, рјешити мистерију убиства у Оријент експресу, уз помоћ 12 датих трагова није тешко, али ако је сваки од њих написан на различитом језику, то већ представља проблем, зар не? Управо у таквим ситуацијама потребан је заједнички рад и залагање свих 12 чланова тима, и на тај начин добри резултати су осигурани. Оно

предводили, носили са повременим падом концентрације и успоравањем дискусије читавог тима. Покоја пјесмица, уз одговарајућу кореографију коју смо заједно изводили, пауза проведена у игри на предивним травњацима, слушање мудрих бесједа индијанског поглавице, били

су савршен начин за подизање елана и чинили су да се у учионицу враћамо са осмијехом, пуни полета и воље за рад. Мада, искрено да кажем, довољан је био један поглед кроз прозор па да човјеку срце буде пуно. Мека зелена

и чини сваког од нас свјесним важности своје улоге у изградњи властите будућности.

Ана Комљеновић, III4